

Римъ; забиколава го, обсажда го, и притѣснава го. Той първъ взлизва на градската твърдина, и съ саблата въ ржка дыха преценіе, и убійство, и заплашка града, да го разсыпе на пепелъ, а граждани-ты да исколи съ остротата на ножъ, и тъй съ тѣхната кръвъ да погаси праведніа си гнѣвъ, и да заглади неправедното бесчестіе, което мѸ были направили. Тогазь римлянети си познаватъ погрѣшката, раскайватъ сѧ за онава, що были сторили, сгъватъ сѧ отъ страхъ, и срамъ, събиратъ сѧ растреперани на съвѣтъ, и не намиратъ дръгъ цѣръ за налѣжащата вѣда, освенъ да припаднѣтъ на краката на той-зи мъжъ, да искатъ прошка, и тъй да укротѣтъ гнѣвътъ мѸ. Прочее най-напредъ тръгватъ първенцити отъ сенатътъ, слѣдватъ голѣм-цити, и подиръ тѣхъ народътъ, кѸпове отъ жены, и дѣца, сичкыти съ просълзены очи, съ много посърнжли лица; взлизатъ на градската стѣна, представѣтъ сѧ предъ Коріолана, паднѣватъ, молатъ сѧ, покланѣватъ сѧ, плачѣтъ, и сичкыти съ единъ жалостенъ плачь просѣтъ милость за примеждіето на жикѸта си, и за отечеството. Но той стои немилостивъ, не минѣва имъ молбата, не сѧ Ѹмѣгчѣва отъ сълзыты на сичкыты граждани; напротивъ той сѧ наострюва, и иска да даде знакъ на бой, и да накара войныты да нападнѣтъ, да убиватъ, и да Ѹпостошѣватъ. Но когато вижда междѸ народътъ нажаленото лице на една препочитаема майчица, и та е была ВетѸрія майка мѸ, която плаче, и моли мѸ сѧ, и напомнюва мѸ млекото, Ѹтробата си, майчината си любовь; той гледа и въ това представленіе си укротѣва погледътъ погасѣва гнѣвътъ си, испѸсенѣва саблата изъ ржцѣтъ си, взвърънѣва стремленіето на войската, прощава гражданиты, влиза не като неприѣтель въ отечеството, което освобождава отъ послѣдната вѣда. Още майчиното дързновение може повѣче отъ едно бесчисленно множество человекѸци да има сила предъ сынътъ; какво по-сладко предъ единъ сынъ отъ името на Майката? какво по-силно предъ единъ сынъ отъ сълзыты, и моленіѣта на една майка? но нѣка дойдемъ на подлога си.

Не е ли истина, Хрістіане, че ный грѣшимъ сѣкой день, сѣкой часъ, сѣкомъ минѸта? това нѣка го исповѣда на сѣкого съвѣсть-та мѸ. О тѣжко ни! и съ колко вида грѣхове Ѹмърсенъ преминѣва живѸтътъ ни? който не е дръго освенъ единъ непрерывенъ порядкъ, и непрестаненъ редъ отъ най-тѣжкы грѣхове. Колко нечистоты въ по-